

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4221202163
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4221202163.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s. r. o., so sídlom Prenčov 177, Prenčov, IČO: 50 798 243, zastúpený FALLS & Partners, s.r.o., so sídlom Lermontovova 14 Bratislava, proti žalovanej: : BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzska republika, zapísaný v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpená: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 4498,14 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 26. novembra 2021 č.k. 6Csp/71/2021-159 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok II.) a v časti trov konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1 900 eur s príslušenstvom (výrok I.), uložil žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2 311,05 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 311,05 eura od 22. 06. 2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), žalobu v časti o zaplatenie sumy 287,09 eura s príslušenstvom a sumy 171,88 eura zamietol (výrok III.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 13. 09. 2006 právny predchodca žalobcu A. A. (ďalej len „právny predchodca žalobcu“), podpísal s právnym predchodcom žalovanej (CETELEM SLOVENSKO, a.s., Panenská 7, Bratislava, IČO: 35787783, ďalej len „právny predchodca žalovanej“), žiadosť/zmluvu o poskytnutie spotrebiteľského úveru, kde v časti A vyplnil údaje o klientovi a partnerovi. V časti B sa nachádzali údaje klasického úveru a v časti C1 bolo uvedené, že ide o úverovú kartu s mesačnou úrokovou sadzbou 1,95%. Príklad RPMN: pri výške prvého čerpania 20 000,- Sk v predajni pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky bez poistenia je 31,76%. Mesačný poplatok za správu revolvingového úveru platný ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy je 45 Sk. Ročná úroková sadzba 23,4% (úrokové sadzby sú platné ku dňu podpisu žiadosti/ zmluvy). Výška poistného v bode 1 časť D: 2,99%. V bode C Úverová karta (drobným písmom) bolo uvedené „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový

rámec vo výške 20.000 Sk a vydala úverovú kartu na moje meno...“. V bode E Dohoda o zrážkach zo mzdy (§ 551 OZ v platnom znení) bola zahrnutá dohoda o zrážkach zo mzdy. Právny predchodca žalobcu vyčerpal sumu 4 769,14 eura, na splátkach uhradil žalovanej sumu 7 221,81 eura. Dlžná čiastka k 15.12.2017 predstavovala sumu 2.241,05 eura a uhradené bolo celkom 4.980,73 eura. Po zosplatnení právny predchodca žalobcu uhradil od 11.05.2020 do 08.10.2020 sumu 2.241,05 eura. Dňa 15. 01. 2021 právny predchodca žalobcu uhradil sumu 70 eur titulom poplatku za prehľad platieb.

1.1.1. Žalovaný listom zo dňa 28. 02. 2017, ktorý bol právnenému predchodcovi žalobcu doručený dňa 06. 03. 2017 vypovedal zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty č. XXXXXXXXXXXXXXXX.. Vo výpovedi žalovaný uviedol, že na základe uzatvorenej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere bol právnenému predchodcovi žalobcu poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5 265,42 eura, s ktorého splácaním sa mal právny predchodca žalobcu dostať do omeškania a preto žalovaný vypovedal úverovú zmluvu s účinnosťou ku dňu doručenia druhej strane a dňom účinnosti výpovede sa stáva revolvingový úver splatný v celom rozsahu. Zároveň uviedol, že ak nebude dlžná suma vo výške 2 241,05 eura uhradená do 14 dní od doručenia tejto výpovede, žalovaný pristúpi k vymáhaniu súdnou cestou.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a/, písm. b/, § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 6, § 4 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, ods. 2, § 122 ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 455 ods. 1, § 457, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády“), § 144, § 145 ods. 1, ods. 2, § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“).

1.3. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu a právny predchodca žalovanej uzatvorili dňa 13. 09. 2006 platne len jednu individuálne špecifikovanú zmluvu o úvere a to zmluvu určenú na nákup tovaru. Právny predchodca žalobcu nárok uplatnený v tomto konaní odvíjal od záväzku, ktorý bol uvedený v časti C a C1 predmetnej zmluvy, a netýkal sa zmluvy o úvere, určenej na nákup tovaru, ale spotrebiteľského revolvingového úveru. Uvedené medzi stranami nebolo sporné. V rámci tohto dojednania žalovaná vopred vnútila žiadateľovi o úver, aj iný úkon než ten, ktorý bol v čase uzatvárania zmluvného vzťahu vo sfére záujmu právneho predchodcu žalobcu. Toto vyplývalo zo žiadosti/zmluvy, kde sa právny predchodca žalobcu súčasne podpísal aj pod tú časť textu, ktorá bola vytlačená inou formou a bez možnosti úpravy tejto časti textu, ktorá sa však týkala iného právneho vzťahu. Neobstojí pritom námietka žalovanej, že išlo o žiadosť, ktorú po splnení zmluvne dohodnutých podmienok akceptoval a vydal právnenému predchodcovi žalobcu kreditnú kartu, ktorú on použil. Súd prvej inštancie preto ustálil, že pri uzatváraní sporného zmluvného vzťahu absentovala nielen vôľová zložka právneho predchodcu žalobcu, ktorý si nebol ani vedomý podávania žiadosti, a preto nemohlo byť platné ani akceptovanie vôle právneho predchodcu žalobcu žalovaným, ale tiež, že zákon o spotrebiteľských úveroch neumožňoval konkludentné uzatváranie spotrebiteľských úverov, ale vyžadoval obligatórne písomnú formu, prejavenu na jednej listine. Na zdôraznenie súd prvej inštancie dodal, že takýto nový záväzkovoprávny vzťah, týkajúci sa kreditnej karty, bolo nutné uzavrieť spôsobom uvedeným v zákone o spotrebiteľských úveroch, teda v písomnej forme, s individuálne dojednanými všetkými náležitosťami tak, ako sú vymedzené v § 4 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri ich absencii neobstojí zhojenie spočívajúce v čerpaní úveru, z ktorého dôvodu ustálil, že pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy bola predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatná. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že predmetná listina označená ako „žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru - návrh na uzatvorenie zmluvy v zmysle § 43a Občianskeho zákonníka“, ktorá v časti C/ obsahuje žiadosť dlžníka o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20 000,- Sk a vydanie kreditnej karty, nie je v časti C/ zmluvou o revolvingovom úvere. Zákon o spotrebiteľských úveroch stanovuje pre platnosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere vyžaduje písomnú formu, pre dodržanie ktorej sa vyžaduje jednak písomný prejav a jednak podpis konajúcej osoby. Podmienka písomnosti pri vzniku predmetnej zmluvy dodržaná nebola, v dôsledku čoho je táto zmluva neplatná podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež s poukazom na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Taktiež nie je možné považovať, že v zmysle bodu 1. - 4. VÚP je žalovaná vo vzťahu ku právnenému predchodcovi žalobcu osobou, ktorej je návrh na uzavretie zmluvy určený a že oznámenie o akceptácii kreditnej karty je

prijatím návrhu na uzavretie zmluvy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na spôsob vytvorenia predmetnej zmluvy, pri ktorom právny predchodca žalobcu nevedel, že spolu s úverovou zmluvou uzatvára aj ďalší záväzkový vzťah. Takéto ustanovenie časti C/ nie je možné považovať za návrh na uzavretie zmluvy, nakoľko právny predchodca žalobcu ani nemusel vedieť o jeho obsahu. Preto ani prípadnú akceptáciu návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 13. 09. 2006 nie je možné považovať za prijatie návrhu a tým splnenie podmienky na platné uzatvorenie danej zmluvy. Navyše právny predchodca žalobu poprel akúkoľvek vôľu pri uzatváraní sporného zmluvného vzťahu. Žalovaná namietala čerpaním finančných prostriedkov a ich následnou úhradou. Žiadnym spôsobom v konaní nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vedel v čase uzatvárania zmluvného vzťahu, že uzatvára nie jeden klasický úver, ale aj druhý, revolvingový úver. S poukazom na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade rozporu je potrebné vychádzať z ustanovenia priaznivejšieho pre spotrebiteľa. Žalovaná v konaní nepreukázala vedomosť právneho predchodcu žalobcu o uzatváraní žiadosti o vydanie kreditnej karty a jeho vôľovú zložku. Nedostatok vôle právneho predchodcu žalobcu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere spôsobuje teda absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S poukazom na túto skutočnosť je potom irelevantné, či následne právny predchodca žalobcu kreditnú kartu aj reálne využíval a čerpal finančné prostriedky.

1.4. Z dôvodu, že sporný právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon, ako aj z dôvodu nedostatku vôle právneho predchodcu žalobcu pri uzatváraní sporného právneho úkonu, išlo o neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka si strany sporu boli povinné vrátiť všetko, čo na základe zmluvného vzťahu získali. Neobstojí tak ani tvrdenie žalovanej, poukazujúce na ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vylučujúce vznik bezdôvodného obohatenia pri neplatnosti zmluvného vzťahu len pre nedostatok formy, pretože súd vyhodnotil neplatnosť zmluvného vzťahu nielen s poukazom na nedostatok písomnej formy, ale aj absenciu vôle právneho predchodcu žalobcu uzatvoriť zmluvný vzťah. Vzhľadom k dôvodom neplatnosti právneho úkonu sa tak súd prvej inštancie nezaoberal ani tvrdeniami strán ohľadom aplikácie ustanovenia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj poukazmi na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn.: 14C/86/2011 - 77 zo dňa 15. 11. 2011 o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovaného. S poukazom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, neobstála ani námietka žalovanej, týkajúca sa skutočnosti, že z každej splátky bezdôvodné obohatenie vzniklo len v časti úrokov, poistenia a poplatkov, pričom žalovanej oprávnene vznikol nárok na úhradu splátok istiny. Uvedené by obstálo za situácie, ak by bol zmluvný vzťah bezúročný a bez poplatkov. Strany sporu si na základe absolútne neplatného právneho úkonu plnili, žalovaná poskytla právnemu predchodcovi žalobcu peňažné prostriedky, ktoré aj vyčerpal, pričom posledný výber bol dňa 19. 07. 2016 a posledný vklad dňa 08. 10. 2020. Samotné čerpanie peňažných prostriedkov právny predchodcom žalobcu na základe absolútne neplatného právneho úkonu je spojené s následkom vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré tak bol právny predchodca žalobcu povinný žalovanému vrátiť, čo sa aj stalo, keďže žalovanej reálne vrátil viac, než sám čerpal. Právny predchodca žalobcu vyčerpal sumu 4 769,14 eura a zaplatil sumu 7 291,78 eura. Zaplatené peňažné prostriedky vo výške 2 552,64 eura tak predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, ktoré je tak žalovaná povinná rovnakým titulom vydať žalobcovi. Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania, súd prvej inštancie sa tak v ďalšom zaoberal jej dôvodnosťou.

1.5. K žalovanou vznesenej námietke premlčania poukázal na právny záver vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/29/2021. V danom prípade právny predchodca žalobcu uviedol, že sa o svojom práve na uplatnenie bezdôvodného obohatenia dozvedel po posúdení a zistení všetkých skutkových okolností na porade so svojim právnym zástupcom po tom, ako mu dal k nahliadnutiu zmluvu o úvere a od žalovanej vyžiadaný prehľad výberov a úhrad a v ten deň aj udelil právny zástupcovi plnomocenstvo na zastupovanie v konaní t. j. 15. 06. 2021. Vychádzajúc z tejto skutočnosti, súd prvej inštancie dospel k záveru, že dvojročná subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňom 15. 06. 2021, žaloba bola doručená súdu dňa 21. 06. 2021.

1.6. Súd prvej inštancie, posudzujúc premlčanie jednotlivých splátok, dospel k záveru, že nie sú premlčané splátky uhradené pred podaním žaloby odo dňa 12. 05. 2020 do 08. 10. 2020 v súhrne 2 241,05 eura. Predchádzajúca platba uhradená právny predchodcom žalobcu dňa 27. 06. 2016 (ako aj všetky ďalšie platby pred týmto dátumom), premlčané boli. Súd zároveň priznal žalobcovi

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zaplateného poplatku za vyhotovenie prehľadu platieb zo dňa 15. 01. 2021 vo výške 70 eur dôvodiac, že takýto poplatok nemá oporu v zmluvných ustanoveniach, keďže je zmluva ako celok neplatná. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 311,05 eura (t. j. 2 241,05 eura + 70 eur). Vo zvyšnej časti sumy 287,09 eura, uplatnenej titulom bezdôvodného obohatenia, žalobu zamietol. Žalobcovi priznal i úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 311,05 eura od 22. 06. 2021 do zaplataenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni podania žaloby, ktorý stranami sporu rozporovaný nebol. Žalobcovi nepriznal nárok na zaplataenie sumy 171,88 eura spojeného s uplatnením pohľadávky, spočívajúcej v predsporovej výzve. Súd prvej inštancie poukázal, že vypracovanie a zaslanie predžalobnej výzvy dlžníkovi nepredstavuje bez ďalšieho príslušenstvo pohľadávky.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadnej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že v zastavujúcej časti vo výške 1 900 eur vníkol žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vo zvyšnej uplatnenej časti vo výške 2 770,02 eura bol žalobca úspešný v časti o zaplataenie sumy 2 311,05 eura a neúspešný v časti o zaplataenie sumy 458,97 eura. Hrubý úspech žalobcu v časti o zaplataenie sumy 2 770,02 eura preto predstavuje 83,43% a hrubý neúspech predstavuje 16,57%. Čistý úspech žalobcu v časti o zaplataenie sumy 2 770,02 eura predstavuje 66,86%. Na základe uvedeného v časti o zaplataenie sumy 2 770,02 eura vznikol žalobcovi ako úspešnejšej strane sporu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,86%. Žalobca z uplatnenej sumy 4 670,02 eura celkovo úspešný v časti o zaplataenie sumy 2 311,05 eura, v ktorej časti súd žalobe vyhovel a neúspešný v časti o zaplataenie sumy 2 358,97 eura (t. j. v tejto časti bola úspešný žalovaná), keďže súd žalobu v časti o zaplataenie sumy 458,97 eura zamietol a v časti uplatnenej sumy 1 900 eur zastavenie konania zavínil žalobca, čím v tejto časti vznikol žalovanej nárok na náhradu trov konania. Z uvedeného vyplýva, že pomer úspechu a neúspechu žalobcu a žalovanej je približne rovnaký, t. j. úspech žalobcu 49,47%, úspech žalovaného 50,53%, čo predstavuje čistý úspech žalovanej 1,06%. Súd prvej inštancie preto s poukazom na § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná a to vo vyhovujúcej časti výroku II. a v časti trov konania výroku IV. Dôvodila tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

2.1. Namietala záver súdu, že žiadateľovi o úver vopred vnútil aj iný úkon, než ten, ktorý bol v čase uzatvárania zmluvného vzťahu vo sfére záujmu právneho predchodcu žalobcu a tiež, že pri uzatváraní zmluvného vzťahu absentovala vôľová zložka. Tieto závery však z vykonaného dokazovania nevyplývajú, žalobca ich nepreukázal, v konaní právny predchodca žalobcu ani nebol vypočutý, v dôsledku čoho žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Súd prvej inštancie tieto tvrdenia prevzal ako dokázané bez toho, aby ich mal preukázané. Tieto skutočnosti svedčia o tom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.2. Poukázala tiež na skutočnosť, že k čerpaniu z úverovej karty právneho predchodcu žalobcu žalovaná nenútila, bolo na slobodnej a vážnej vôli, či bude z predmetnej kreditnej karty čerpať, alebo nie. Terajšie tvrdenie právneho predchodcu žalobcu, dané po 15 rokoch od uzatvorenia zmluvy, o údajnom „vnútení“ právneho úkonu, či o nedostatku vôle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere, súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, nakoľko tieto tvrdenia sú nepreukázané, nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Právny predchodca žalobcu z úverovej, resp. kreditnej karty opakovane čerpal peňažné prostriedky, teda svojim aktívnym konaním potvrdzoval svoju vôľu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere. Z tohto dôvodu nemôže obstať nepreukázaný záver súdu prvej inštancie o vnútení tohto právneho úkonu. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 17. 10. 2019 č.k. 43Co/7/2019. Súd prvej inštancie sa však s týmito námietkami žalovanej, uvádzanými v priebehu konania, vôbec nevyšporiada.

2.3. Žalovaná sa nestotožnila ani so záverom súdu prvej inštancie o tom, že akceptáciu návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej „by bolo možné považovať za návrh na uzavretie zmluvy, ku ktorému by však muselo pristúpiť aj písomné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy právny predchodcom žalobcu“. Poukázala na nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie. Úverová zmluva vznikla spôsobom, ktorý vyplýva najmä z ustanovení Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázala aj na znenie všeobecných úverových podmienok, z ktorých vyplýva, že všeobecné úverové podmienky sú

výzvou neurčitému počtu osôb na podanie návrhu na uzavretie zmluvy v súlade s týmito podmienkami subjektu, ktorý výzvu urobil, t.j. právnenému predchodcovi žalobcu. V danom prípade prijatím návrhu zo strany žalovanej bolo odoslanie oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorým sa súčasne právnenému predchodcovi žalobcu zaslala aj úverová karta. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere nebola uzatvorená v písomnej forme, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

2.4. Žalovaná ďalej namieta nesprávne právne posúdenie veci, keď neaplikoval príslušné ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Ak súd prvej inštancie posúdil predmetnú úverovú zmluvu v časti revolvingového úveru ako neplatný právny úkon z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej písomnej formy, je nepochybné, že plnenie právneho predchodcu žalobcu žalovanej nie je bezdôvodným obohatením a to s poukazom na ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

2.5. V závere žalovaná namieta priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 70 eur za vyhotovenie prehľadu platieb zo dňa 15. 01. 2021. Suma 70 eur predstavuje poplatok v súlade so sadzobníkom poplatkov. Počas trvania úverovej zmluvy žalovaná pravidelne zasielala žalcovi výpisy z úverového účtu, t.j. právny predchodca žalobcu mal prehľad o svojich čerpaniach a úhradách. Prehľad transakcií si právny predchodca žalobcu vyžiadal osobitne, ako osobitnú službu, pričom o výške poplatku za túto službu mal vedomosť vopred, ešte pred jej vykonaním. Poplatok nepredstavuje plnenie, týkajúce sa revolvingového spotrebiteľského úveru a jeho splácania, preto je jeho spojitosť so zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere nedôvodná.

2.6. Navrhuje odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania, resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej, v časti týkajúcej sa namietaného nepreukázania vôle žalobkyne uzavrieť aj zmluvu o revolvingovom úvere, iba poznamenal, že táto argumentácia žalovanej nie je pravdivá, je zavádzajúca. Pôvodný žalobca už v samotnom žalobnom návrhu svoju žalobu odôvodnil tým, že podpísaním žiadosti/zmluvy podpísal aj záväzok o revolvingovom úvere, ktorý v daný moment nebol v jeho záujme, pretože z bodu C formulára zmluvy nevyplýva nič iné, než to, že žalobcovi, ako žiadateľovi, v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Žalovaná teda vopred vnútila žiadateľovi o úver aj iný úver, t.j. aj iný úkon, než ten, ktorý bol v čase uzatvárania zmluvného vzťahu vo sfére záujmu žalobcu (kúpa mobilného telefónu). Je toho názoru, že bolo práve na žalovanej, ako veriteľovi, aby hodnoverným spôsobom preukázal, že podmienky zmluvy o revolvingovom úvere boli s pôvodným žalobcom individuálne dojednané. Žalovaná však žiadny dôkaz o individuálnom dojednaní zmluvných podmienok nepredložila. Keďže nepredložila ani osobitnú písomnú zmluvu o revolvingovom úvere, konštatoval, že nebola dodržaná zákonom predpísaná písomná forma, preto je zmluva neplatná.

3.1. Ďalej dôvodí, že zmluva je vopred pripravený formulár zmluvy, ktorý sa v danom období používal pre spotrebiteľov aj prostredníctvom zmluvných partnerov, kde si spotrebiteľ mal záujem zakúpiť tovar, avšak pre nedostatok finančných prostriedkov využil možnosť splácať zakúpený tovar formou splátok. Vzhľadom na formulárový charakter zmlúv o spotrebiteľskom úvere a uzatvárania zmlúv o revolvingovom úvere v časti C poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/278/2012 zo dňa 14. 02. 2013, v ktorom sa konštatuje formulárovosť predmetnej zmluvy o úvere a vnútenie nepožadovanej služby o revolvingovom úvere.

3.2. Poukázala tiež na rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/137/2011 zo dňa 21. 02. 2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/278/2012 zo dňa 14. 02. 2013, v ktorom bola vo výrokovvej časti rozsudku vyhlásená neprijateľná zmluvná podmienka v znení: „Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C/ Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na kúpu vecí, žiada aj o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytnutie úverového rámca a vydanie platobnej karty na jeho meno, je neprijateľná“. V tejto súvislosti poukázala tiež na

ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že v konaní o týchto nárokoch sa už nemusí dokazovať neprijateľnosť dotknutej zmluvnej podmienky.

3.3. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Žalovaná, napriek judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke, toto rozhodnutie nerešpektuje, uplatňuje a prijíma nároky z tohto plnenia.

3.4. Za neprijateľné považuje aj tvrdenie žalovanej o odoslaní oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, s ktorým sa súčasne právnenému predchodcovi žalobcu zaslala aj úverová karta. Ide o novotu v odvolacom konaní, na ktorú by odvolací súd nemal prihliadať. Počas celého konania pred súdom prvej inštancie žalovaná netvrdila a ani nepreukázala, že spolu s úverovou kartou mal byť pôvodnému žalobcovi doručený aj potvrdzujúci list. V tomto smere žalovaná neuniesla dôkazné bremeno.

3.5. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhuje vo výroku II. a IV. ako vecne správny potvrdiť a žalobkyni priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uvádza, že žalovaná popiera základné zásady civilného procesu, a to, že žalobné tvrdenie musí byť verifikované dôkazom. Už v odpore k platobnému rozkazu žalovaná tvrdila, že v danom prípade bolo prijatím návrhu zo strany žalovanej odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti a poskytnutí úverového rámca žalobcovi ako klientovi, a to v nadväznosti na posúdenie priebehu splácania klasického úveru. Uvedené oznámenie zaslala žalovaná žalobcovi spolu s úverovou kartou. Toto tvrdenie žalobca nepoprel a preto sa táto skutočnosť považuje za nespornú.

5. Žalobca v písomnej reakcii na vyjadrenie žalovanej o prijatí návrhu žalobcu a odoslaní oznámenia o prijatí návrhu je účelové a nedôvodné. Pôvodný žalobca v žalobnom návrhu uviedol, že v danej veci absentuje osobitná písomná forma zmluvy, v ktorej by tento záväzkový vzťah bol individualizovaný so všetkými náležitosťami. Žalovaná mala preto poprieť uvedené tvrdenie o neexistencii písomnej formy zmluvy a ako dôkaz predložiť písomnú formu predmetnej zmluvy, alebo dôkaz o tom, že pôvodnému žalobcovi aj zaslal list s oznámením o prijatí návrhu. Samotným konštatovaním žalovanej v odbore (bod II.4.) nedošlo k účinnému popretiu tvrdených skutočností.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej iba „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

7. Predmetom konania v danej veci je nárok žalobcu, ktorý sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko zmluva o revolvingovom úvere, ktorú obsahuje zmluva o úvere v bode C/ je absolútne neplatným právnym úkonom. Na základe žalovanou vydanéj kreditnej karty čerpal z tejto karty finančné prostriedky v sume 4 769,14 eura, žalovanej vrátil sumu 7 291,78 eura, zaplatené peňažné prostriedky vo výške 2 552,64 eura predstavujú bezdôvodné obohatenie.

7.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie sumy 1 900 eur v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil, žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2 311,05 eura s úrokom z omeškania, žalobu v časti o zaplatenie sumy 287,09 eura a sumy 171,88 eura zamietol. Dôvodil vnútením právneho úkonu - úverovej zmluvy v časti úverovej karty (bod C/ zmluvy) a absenciou vôle právneho predchodcu žalobcu takúto zmluvu uzavrieť a v tom dôsledku nedostatkom zákonom stanovenej formy úverovej zmluvy.

7.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnila žalovaná, namietajúc nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci. Nestotožnila sa predovšetkým so záverom súdu o absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy v časti kreditnej karty (bod C/ zmluvy), z dôvodu vnúteného úkonu žalovanou právnenému predchodcovi žalobcu a tiež z dôvodu absencie vôle právneho predchodcu

žalobcu, nakoľko tento zmluvu podpísal, úverovú kartu používal, čerpal z nej finančné prostriedky a tieto aj čiastočne uhradil.

8. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

10.1. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

10.2. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadne vady konania, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Odvolací súd, stotožniac sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, jeho odôvodnením, na zdôraznenie správnosti napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, iba dodáva, že po oboznámení sa s listinou označenou Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 13. 09. 2006, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu s právnym predchodcom žalovanej, sa odvolací súd zhoduje s názorom súdu prvej inštancie na jeho logicky sformulované vysvetlenie dôvodov k tomu, že z predmetnej listiny nie je možné dospieť k záveru o vzniku zmluvy o revolvingovom úvere. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že z rozhodovacej činnosti mu je známy postup právneho predchodcu žalovanej, pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv v období, kedy práva spotrebiteľov neboli tak striktné sledované a kontrolované. Zásada autonómie vôle je jednou z kľúčových zásad súkromného práva. Pri absencii danosti vôle právny úkon nemôže vzniknúť. Odvolací súd, tak ako súd prvej inštancie, nemal pochybnosti o tom, že vôľa právneho predchodcu žalobcu prejavovaná v listine zo dňa 13. 09. 2006 smerovala výlučne k tomu, aby mu bol poskytnutý úver 4 499,- Sk, ktorý mal za dohodnutých podmienok slúžiť na úhradu časti kúpnej ceny za tovar v celkovej výške 4 999,- Sk, ktorý úver však nie je predmetom konania. Pokiaľ žalovaná bola v presvedčení, že podpis pôvodného žalobcu sa nevzťahuje len na obsah záväzku, na základe ktorého bol žalobcovi poskytnutý úver na nákup tovaru, ale aj na text predtlačný v zarámovanej časti formulára pod písmenom C/ s označením úverová karta, t.j. že podpisom pôvodný žalobca prejavil

vôľu vstúpiť aj do ďalšieho záväzkového vzťahu, toto presvedčenie realite, vykonanému dokazovaniu, ako aj rozhodovacej praxi, nezodpovedá. Pôvodný žalobca svojim podpisom mal odsúhlasiť vopred naformulovaný text, obsahujúci aj niektoré z náležitostí iného právneho úkonu, ktorý v danom čase nebol vo sfére jej záujmu. Ak bolo pohnútkou pôvodného žalobcu získať úver na zakúpenie tovaru, ktorá pohnútko ho viedla k uzavretiu zmluvy o úvere, pri predtlačenom formulári zmluvy nemal na výber inú možnosť (ak chcel úver získať), ako nevyhnutne podpísať aj listinu, obsahujúcu náležitosti návrhu na vznik iného právneho úkonu. Uvedené skutočnosti nasvedčujú nedostatku vôle pôvodného žalobcu vstúpiť do iného zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalovanej, než do toho, ktorý bol primárne vo sfére jej záujmu (úver na nákup tovaru v sume 4499,-- Sk). Správne preto uzavrel súd prvej inštancie, že nedošlo k vzniku právneho úkonu, a to zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil.

11.1. Z uvedeného dôvodu tak plnením pôvodného žalobcu na neplatný právny úkon sa žalovaná podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezdôvodne obohatila a toto obohatenie musí žalobcovi vydať, pričom výška bezdôvodného obohatenia nebola spornou.

11.2. Odvolací súd za bezpredmetné vyhodnotil aj tvrdenie žalovanej o platnosti uzavretia revolvingovej zmluvy (bod C zmluvy o úvere), nakoľko pôvodný žalobca na základe vydananej úverovej karty, túto využíval, čerpal finančné prostriedky, na základe čoho akceptoval zmluvu aj v tejto časti. Je úplne bezpredmetné, že žalobca na základe neplatnej úverovej zmluvy v tejto časti čerpal finančné prostriedky poskytované žalovanou, resp. jej právnym predchodcom, nakoľko iba na základe využívania finančných prostriedkov žalovanej pôvodným žalobcom, nie je možné založiť platnosť zmluvy o úverovej karte, t.j. revolvingovom úvere za situácie, že úplne absentovala vôľa žalobcu takúto zmluvu uzavrieť.

11.3. Odvolací súd iba dodáva, že základným znakom spotrebiteľských zmlúv, nadväzne aj ochrany spotrebiteľa je, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. Ktorými môže byť nielen samotný obsah zmluvného dojednania, ale aj spôsob jeho formálneho vyjadrenia, zahrňujúci nekalé praktiky dodávateľa v procese uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy. Práve s poukazom na tieto dôvody odvolací súd nemôže súhlasiť s tvrdením žalovanej, že právny úkon pôvodného žalobcu v podobe podpisu na revolvingovej zmluve bol legitímnym prejavom vôle pristúpiť k čerpaniu finančných prostriedkov z revolvingovej karty. Nevychádzal pritom len z tvrdenia pôvodného žalobcu, ktorý uviedol, že nemal záujem o iný, ako spotrebiteľský úver, ale aj zo samotného charakteru tejto zmluvy, keď spotrebiteľovi, ktorý má záujem kúpiť tovar na splátky, predkladá dodávateľ na jednej listine na podpis aj zmluvu o revolvingovom úvere. Práve s ohľadom na formu a spôsob vyhotovenia zmluvy, je správny záver, že pôvodný žalobca, v postavení spotrebiteľa, nemohol vedieť, že spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvára aj ďalší záväzkový vzťah, a to zmluvu o revolvingovom úvere. Navyše za situácie, že predmetná časť označená ako „C/ úverová karta“ bola súčasťou zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, nemohli byť v žiadnom prípade tieto podmienky individuálne dojednané a spotrebiteľ, ktorý o úver žiadal, musel pristúpiť aj k tejto časti zmluvy. Už samotná táto skutočnosť zakladá neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky, a v konečnom dôsledku jej neplatnosť.

11.4. Neplatnosť tejto zmluvnej podmienky je zdôraznená aj skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka už bola v zmysle ustanovenia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka určená súdom ako neprijateľná zmluvná podmienka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/137/2011 zo dňa 21. 02. 2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/278/2012 zo dňa 14. 02. 2013, ktorým bola vo výrokovej časti rozsudku vyhlásená neprijateľná zmluvná podmienka v znení: „Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C/ Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na kúpu vecí, žiada aj o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytnutie úverového rámca a vydanie platobnej karty na jeho meno, je neprijateľná.“.

11.5. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje neplatnosť zmluvy o úverovej karte, uvedenej v bode C/ zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru dňa 13. 09. 2006 a to pre nedostatok vôle pôvodného žalobcu uzavrieť takúto zmluvu a tiež pre nedostatok písomnej formy.

12. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní.

12.1. Žalobca v podanom odvolaní namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalovaná vopred vnútila žiadateľovi o úver, t.j. právnenému predchodcovi žalobcu, aj iný úkon, než ten, ktorý bol v čase zmluvného vzťahu vo sfére jeho záujmu.

12.1.1. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom iba dodáva, že predmetnou námietkou sa zaoberal tak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ako aj odvolací súd v tomto rozhodnutí. Odvolací súd iba dodáva, že sa prikláňa už k ustálenej súdnej praxi, ktorá vyhodnotila a vyhodnocuje takýto právny úkon, ktorý je obsahom iného právneho úkonu, bez aktívneho prejavu vôle spotrebiteľa a ktorý je „vnútený“ spotrebiteľovi na zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako neplatný právny úkon, pre nedostatok vôle. Sám pôvodný žalobca v podanej žalobe, ako aj v ďalších písomných vyjadreniach potvrdil, že nemal v úmysle uzatvárať zmluvu o úverovej karte, v jeho primárnom záujme bolo uzavrieť zmluvu o riadnom spotrebiteľskom úvere na kúpu tovaru formou splátok. S poukazom tak na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/137/2011 zo dňa 21. 02. 2012, ktorým bola táto zmluvná podmienka určená za neprijateľnú, ako aj vzhľadom na preukázanú absenciu vôle pôvodného žalobcu uzavrieť zmluvu o úverovej karte, námietku odvolateľky vyhodnotil odvolací súd ako účelovú a neopodstatnenú. Odvolací súd nezistil pochybenia súdu prvej inštancie vo vyhodnotení vykonaných dôkazov a v nesprávnych skutkových záveroch.

12.2. Ďalšou námietkou bola námietka, že pôvodný žalobca nepreukázal toto svoje tvrdenie, že nemal v úmysel uzavrieť aj zmluvu o úverovej karte, t.j. nepreukázal, že to nebolo v jeho vôli.

12.2.1. Odvolací súd k tejto námietke iba poukazuje už na samotnú žalobu, vyjadrenia pôvodného žalobcu o tom, že nemienil takúto zmluvu uzatvárať a bolo práve na žalovanej toto jeho tvrdenie vyvrátiť. Žalovaná však žiadnymi dôkazmi toto tvrdenie nevyvrátila.

12.3. Odvolateľka poukázala tiež na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 10. 2019 sp.zn. 43Co/7/2019, v ktorom konštatoval, že: „spotrebiteľ neurobil žiadny taký úkon, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere, alebo ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako vnútenie uzatvorenia zmluvy žalobcom so žalovaným....“.

12.3.1. Odvolací súd sa iba dodáva, že nakoľko nepozná predmet tohto konania, nie je mu známy, z citácie tohto rozsudku nie je možné zistiť, či išlo o identickú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ako v danom prejednávacom prípade, alebo o riadnu revolvingovú zmluvu, uvedenú námietku nemôže akceptovať. Odvolací súd má k dispozícii aj ďalšie rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ako aj odvolacieho súdu v Nitre, iných senátov, ktoré sa zhodujú so súdnou praxou, ktorú odvolací súd prezentoval v tomto rozhodnutí (napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 15CoCsp/20/2022 zo dňa 12. 10. 2022, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7Co/16/2020 zo dňa 10. 12. 2020, uznesenie sp.zn. 9Co 296/2018, 9Co 256/2018).

12.4. Tvrdenie žalovanej, že pôvodnému žalobcovi odoslala oznámenie o prijatí žiadosti a poskytnutí úverového rámca, nepreukázala, v odpore túto skutočnosť iba tvrdila, žiadny dôkaz o zaslanom oznámení o prijatí žiadosti nepripojila. K podanému odporu bola pripojená iba zmluva o úvere, prehľad čerpania finančných prostriedkov, potvrdenie o prijatí splátok, potvrdenie o odfinancovaní, výpoveď zo zmluvy o revolvingovom úvere. Z tohto dôvodu námietku odvolateľky vyhodnotil odvolací súd ako účelovú a nedôvodnú.

12.5. Žalovaná v podanom odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, keď mal aplikovať ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12.5.1. S touto námietkou sa vyporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožnil a na tieto dôvody ďalej iba poukazuje. Námietku žalovanej vyhodnotil preto ako účelovú a nedôvodnú.

12.6. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej o priznanom nároku vo výške 70 eur, ktoré musel pôvodný žalobca zaplatiť žalovanej za vyhotovenie prehľadu platieb. Predmetný prehľad bol nesporne potrebný a dôležitý pre preukázanie jeho tvrdení uvedených v podanej žalobe. Z tohto dôvodu

sa odvolací súd stotožnil aj s týmto záverom súdu prvej inštancie a na tento, ktorý aj riadne odôvodnil, ďalej iba poukazuje. Námietku žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd námietky odvolateľky vyhodnotil ako nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd, ako súvisiaci výrok, potvrdil aj výrok o náhrade trov konania.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).